

Allerede hans Samtaler med Pastor Blomberg havde givet ham en Forestilling om dennes Kristendom, som var saa ulig den, hvori han selv var bleven opdraget. Først nu gik det dog rigtigt op for ham, hvor langt man selv i kirkelige Krese var kommen bort fra Fortidens skumle Retroenhed med dens Brændmærkning af Kødet, dens Korsfæstelse af Forstanden, med den hele middelalderlige Sjæletortur, som kun en Taagedrøm om Paradisets Herligheder søgte at forsøde. Her var intet, der skræmmede Tanken eller oprørte Følelsen, intet, der blev borte i Spekulationens Skyer eller fortonede i Anelsernes Taager. Her var frem for alt ingen Modsigelser at overvinde. Tilværelsens Mysterium udfoldede sig her i den enfoldigste Klarhed. Alt syntes her saa lige til, næsten selvfølgelig, og desuden paa en helt vidunderlig Maade praktisk tilpasset Menneskenes Behag. Djævelen blev med godt Humør sat paa Pulterkammeret som et Foster af opskræmt Munkefantasi, og om Troen paa en evig Fordømmelse hed det rent ud, at den var barbarisk og afskyelig og stred mod de Kristnes Forestilling om Gud som en alkærlig Fader. Om det Hinsidige blev der i det hele talt saa lidt som muligt. Hvad det efter denne Anskuelse hovedsagelig galdt om, var, at man frejdigt og fromt gik sin beskikkede Livsvej tilende i barnlig Fortrøstning til den himmelske Faders Kærlighed.

Der var i alt dette virkelig noget af et glad Budskab for Per. Han maatte erkende Sandheden af, hvad Hofjægermesterinden altid havde sagt om Pastor Blombergs Forkyndelse, at den virkede saa vidunderligt beroligende. Den knugende Tyngsel, der havde hvilet over hans Sind siden den foregaaende Aften, og som havde forfulgt ham ind i Nattens Drømme, blev i disse Timer taget fra ham.

Han lukkede tilsidst Bogen og laa en Tid med Haanden under Hovedet og saae ud over Engene. Han følte sig tilmode som En, der har været ængstet ved Tanken om en forestaaende lang og kvalfuld Natterejse over et stormfuldt Hav til et ukendt Land, og saa om Morgenens vaagner og ser, at Faren er overstaaet, at Stormene er gennemstridte, og at det fremmede Land hilser ham hjemligt med Solskin og grønne Skove. Han tilstod for sig